

Kwekkeboom was geen kroket

FOTO: LES VAN ROOSEN

Hij heette Kwekkeboom en dat zou zeker ook in deze tijd van nieuwe spelling nooit Kwekkenboom geworden zijn.

Kwekkeboom was namelijk tegen alles wat nieuw was. Niks *Stil maar wacht maar alles wordt nieuw, de hemel en de aarde!* Alles bij het oude, dát was zijn credo. Zijn geloof heette dan ook oud-gereformeerd en dan was je zéér strak in de leer, hoor. Op zondag schreed hij driemaal met zijn gezin in zijn kielzog ter kerke.

Zware orgelklanken drukten het tempo van de psalmen. De gemeente zong bijvoorbeeld de psalm *Het hijgend hert der jacht ontkomen* zo langzaam dat het dier alsnog werd afgeschoten. Het was de tijd dat Kwekkeboom voor mij geen kroket was, maar onze leraar Nederlands. En je moest het niet wagen hem 'Nederlandse leraar' te noemen. Hij zei dan steevast dat meneer Dekker ook een Nederlandse leraar was, maar dat die Engels gaf. Zo benadrukte hij ook altijd dat wij 'leerlingen van de eerste klas van het Christelijk Lyceum voor Zeeland te Goes' waren en beslist geen 'eerste-klas-leerlingen'.

Het literatuuronderwijs van Kwekkeboom bevredigde mij totaal niet. Ik kwam meer aan mijn gerief met de boekwerkjes die ik bij ons thuis op zolder had gevonden. Die waren daar verstopt door een oudere broer die ze had ingekocht in Amsterdam. Er stonden plaatjes in van dames die zich in de raarste bochten wrongen om het heren naar de zin te maken. Als de dames wél iets aanhadden, dan zaten zij zeer strak in het leer. Dát was nog eens wat anders dan die truttige provinciale blaadjes als *De Lach*. Ik voelde als het mijn roeping om deze boodschap uit te dragen en als een ware missionaris probeerde ik mijn schoolgenoten te bekeren.

Jan J. Pieterse is theaterjournalist voor het *Haarlems Dagblad*.

In het theater is hij bekend als presentator van *Cabarestafette*.

Goedgemutst is zijn derde bundel light verse. Eerder publiceerde hij *Klapvee* en *De graag geziene gast*.

Dat lukte vrij gemakkelijk, en vooral bij de mannelijke leerlingen viel mijn zendingsdrift in goede aarde. Van de lagere tot de hoogste klassen hadden de jongens er grof geld voor over. Het waren nog de tijden dat je als kind volwassen-porno verkocht en niet andersom.

Van mijn broer had ik geen last. Het zal hem zeker opgevallen zijn dat de stapel porno slonk, maar daarvan durfde hij

geen melding te maken. Ik wist van gekkigheid niet wat ik met al het geld, dat ik met mijn missiewerk verdiende, doen moest en kocht een bromfiets. Daarmee durfde ik dan weer niet thuis te komen, want: hoe oud was ik helemaal en hoe kwam ik aan dat geld?

Soms waren mijn klanten zo opgewonden dat de transactie niet kon wachten tot de pauze en plaatsvond tijdens de les. Tijdens de les van de heer Kwekkeboom bijvoorbeeld. In navolging van die andere Heer leek hij alles te zien. Of ik zat te spieken? Ik ontkende. Nog liegen ook! Maar hij moest toegeven dat ik niet loog toen hij een blik wierp op de wereldse vrouw die uitgestrekt op mijn knieën lag. Hij sloeg me met de hand waaraan zijn trouwring zat en heidens als ik was, keerde ik hem mijn andere wang niet toe. Dus met sm had ik kennelijk niks. Hij bulderde dat het vlees zwak was en dat dat ook gold voor de dichter Achterberg, die deze les behandeld was, omdat hij net was overleden.

Volgens hem was het ook niet zo gek, dat deze dichter ooit was opgenomen in een inrichting. Hij masturbeerde namelijk wel drie keer per dag. Drie keer per dag! Zelf schreef ik ook gedichten, en het was voor mij wel even wennen aan het idee: ik, een grotere dichter dan Achterberg.